



ΝΟΥΜΑΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 1 του Γεργίου 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 179

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

- ΨΥΧΑΡΗΣ. 'Απολογία (συνέχεια).
- ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. 'Από τή «Φλόγα του Βασιλιά».
- ΕΡΜΟΝΑΣ. Delenda Carthago!
- ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. Το φρόρεμα του χορού.
- Τ. Τ. si. Τα 'Ελληνικά δημοτικά τραγούδια.
- ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ. Το δαχτυλίδι (μετάφρ. Μ. Λυκιαρδόπουλου).
- Β. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ. 'Απάντηση στις «Κοιτικές ἀναποδιές».
- Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Ποήματα ('Ο βοσκός της δίτης — Σύν 'Αθηνά... — Τέτατος χρόνος — Το Βασιλικό — 'Ο Μακρότης — Ψυχαγωγία 'Ιδιώτη).
- Ο.ΤΙ ΘΒΛΕΤΕ — ΦΩΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΠΟ ΤΗ 'ΦΛΟΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Χείρου, της Ρόμης βασιλεύ,
χίτητε μονίχα!

(Βυζαντινός, επιθαλάμιος)

Και εΐταν ο Βάρδας ο Σκληρός τής άκροειάς κορώνας,
Πολλ' άξιός για να στοματῆ και για να πράξη

Του εΐταν το βίος βασιλικό, το χέρι του άτραλένιο,
Κατεβατωρά, ζελοθεραπείας, και πλαστής των πολέμων.

Και εΐταν ο Βάρδας ο Σκληρός ο κλέφτης κι ο άπει-
Που καθάρα με την αγωγή και άφώνει με το βράδι,
Κι ο φοβερός κι ο πονηρός με τα γλυκά τα λόγια
Και τα δεκά φερσίματα, που γνώριζε να δένη

Και το εΐδωλο των άπιστων και των πιστών, και κάθε
Φάρας που θ' έβγαζ' ή 'Αραπιά και θάστελνε ή Σα-
Κ' ήρθε καιρός και μόνος κι άπ' τή στεριά το

Το δρόμο κι άπ' τή θάλασσα, και μ' όλα τάρματα του,
Κι άπ' τα δικά μου πιο γρηά, σφιχτοπεριπλεξέ με,
'Εμένα τον άγνωστῆ και τον άφίντη έμένα

Των τόπων των τετραπлатων, σε πλοκαμούς φιδι-
'Όσο που σήμαν' ή ώρα του, και βρέθηκε μπροστά μου
Κι αυτός άνημπορός, τυφλῆ, άπόβρῆμα, συντρίμι,

Και πρόσπεσε στα πόδια μου, του σπλάχνους μου ζη-
Κι όπως τα πονηρά στοιχεία δαμασμένα, σφιγμένα

Μεσ' στάντρειωμένου τή φουχτιά, τα όπλα τους τα

Τα τρομερά, κι άνοιγόνε καλόκαρδα το στόμα
Και κάποια λόγια που βοήθάν μὴνάνε τάντρειωμένου,

'Ετσι κ' εκείνος άνοιξε το στόμα, δίνοντάς μου,
Για να τις κάνω φυλάχτο, τις φρόνιμες δρυήνιες

Δε με ξαφνίσανε βγαλτές άπ' το δικό του στόμα,
Γιατί τις άκουα μέσα μου κι άπό καιρό πιο άκείριες

Κάθε κορφή που να υψώθη γυρεύει ακόμα άπάνου,
Σά να ζητῆ να γίνη έγω, να τή χτυπάω, μὴ εΐπε,

Κι αν θέλω πάντα άστραφτερά τάρματα κι έξια
Μακριά κ' του πλούτου τή χρυσή, σκουριά να τα

Και νάχω τα παλάτια μου καθάρια άπ' τής γυναίκας
Τήν άμαρτία του πειρασμού κι ο πιο μεγάλος βρόχος

Είν' ή γυναίκα, άσιμωτος γκρεμόδραχος να στεκώ,
Κι ό,τι κρατώ στο λογισμό, να μὴν το φέρνω γρηά.

('Όμοια και τα φαρμακικά φυτά που θανατώνουν,
Γίνονται γιατροβότανα μεσ' στου σοφου τα χέρια).

Με έγω εΐμαι άπ' τή ζωή, κορός και μοδωχαν, τα

Τή γνώση και μου πλάσανε καρδιά και χείρ πὴ λήρη,
Και γνώση και σοφία μου και λόγος μου, ο ΠΑΡ-

Ευλογημένα είν' άπό Σέ. Και στο στοματό του κόσμου
Μια δύναμη έβανείσ' έμέ, μόνι για μέ, κλασκάλε,

Και μόμαθε τα γράμματα που είν' άμαθα άπ' τους
'Ο νομοθέτης κι ο ύπευργός κι ο στρατηγός έγω εΐμαι,
Βουλή και χείρ' είν' άπό με κ' ή πρόσταγή μου ο

'Οχτρός μου είν' ή γυναίκα έμέ, το ψέμα είν' ή γυ-
Κ' είν' ή γυναίκα ή άβυσσος, κι έχι για είν' εκείνη

Πιο δολερῆ άπ' το σάϊρ της τόν άντρα και πιο μαύρη,
'Απόβροτῆ κι άταίριαστη μεσ' στα δεινά της κλάσης,

Γιατ' έτσι ψεύτῆ, είν' άγγελος, κ' έτσι άβυσσος,
Και πνέει, σά να τή φύσηζε το στόμα, Σην ΘΕΩΤΟΚΟ!

Δέν εΐμαι τής γυναίκας, γιός, μηδὲ βλαστάρη τῆ
Κι όλοι οι φονιάδες της ζωῆς και δι πνίχτες της

'Ανθρωπος όχι, Κένταυρος θα εΐταν ο πρώτος ποχέι
Σπαστό το γένος που έφερε στην οίκωμένη έμένα.

'Οχτρός μου έμένα κ' ή άσση σοφία του διαβασμένου,
Κι όλοι οι φονιάδες της ζωῆς και δι πνίχτες της

Και εΐταν ο Βάρδας ο Φωκῆς τής λεβεντιάς άστέρη,
Κ' έραγγε κι άπ' το οξίμο τάλλου Φωκῆ του

Και τάλλου Βάρδα άντίμαχος, πέρα άπ' αυτόν τρα-
Και εΐταν ο Βάρδας ο Σκληρός τής άκροειάς κορώνας,
Πολλ' άξιός για να στοματῆ και για να πράξη

Φύτρα κακή, γραμματικῆ, φιλόσοφοι, ρητόροι,
Με τα γιοματῆ όνόματα και τάρδειανῆ κεφάλια,

Πλέχτες των άερόλογων και των άνοήτων ψάλτες!
Είν' όμορφος κι ο θάνατος άπ' ό τι μέσα του έχει

'Αξήγητο κι άπέραντο κι άθάνατο και μέγα,
Κ' εσείς, άντὶ να γίνετε των κρίνων τρυγητάδες

Που μεσ' άπό τα μνύματα σαν πιο χλωρά φυτρώνουν,
(Γιατί τα πότισαν καρδιές με δάκρια και με αίμα),

Και κάτου άπ' των άμάραντων κυπαρισσιών τους
'Αντι να μελετήσετε τον κόσμο που περνάει

Κι όλο είν' ο ίδιος κι όλο άλλῆζει, — εσείς γυρτοί
Τραχῆτε τα κόκκαλα και ψηλαφολογῆτε

Τις κάμπιες, κι άπ' του θάνατου τή νεκρά είν' ή
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

Τάχνοφεγγο του σκέλεθρου και της πυγολαμπίδας,
Πάντα στραβοί, κι άγρικῆτα κι άμίλητα σας εΐναι

'Όλα τα ώραῖα και τάρναθῆ, δειχτά ή κρυφά, της
Και ζῆτε άπό την άσκημῆ σαν καταχωνιασμένοι,
Κι όλο φαντάζεστε πως είν' ή άχτίδα της αλήθειας

